

MELANIE
CONKLIN

ALLES
WAT
MIST

FONTAINE UITGEVERS

Oorspronkelijke titel: *Every Missing Piece*

Oorspronkelijke uitgever: Hyperion, een imprint van Disney Books

© 2020 Melanie Conklin

Voor de Nederlandstalige uitgave:

© 2021 Fontaine Uitgevers, Amsterdam

www.fontaineuitgevers.nl

Vertaling: Tine Poesen

Opmaak: Aard Bakker

Omslagbewerking: Titia Seveke

ISBN 978 94 6404 038 8

NUR 282

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

WAT WAS

1

ALLES GAAT ERGENS HEEN

De dag dat Billy Holcomb verdween miste ik de bus. Door een tornado. Nou ja, technisch gezien ging het alleen om een heel kleine kans op een tornado en zat ik verstopt in de duiker toen de bus voorbijraasde, maar het leven is onvoorspelbaar en ik neem liever geen risico.

‘Hoe kan hij je nou niet gezien hebben?’ vroeg mijn moeder.

‘Misschien had hij haast,’ zei ik.

En dat was ook wel min of meer waar.

De chauffeur van de schoolbus heeft een reputatie. Als je niet precies op de juiste plek staat te wachten, rijdt hij je gewoon voorbij. Dat had ik na drie weken school al door, maar die ochtend had de lucht er veel te dreigend uitgezien om onbeschut te gaan wachten. Een tornado kan zomaar uit het niks opduiken. Het hoeft niet eens te

regenen. De staat North Carolina staat niet meteen bekend als een risicogebied voor tornado's, maar ze komen hier vaker voor dan je zou denken.

'Ik moet er toch eens wat van zeggen tegen de directeur,' zei mijn moeder.

Stan keek op van het rode notitieboekje dat hij altijd op zak heeft, waarin hij weet ik veel wat zat te schrijven. Stan verdwijnt zo ongeveer van de aardbodem zodra dat boekje tevoorschijn komt. Alsof zijn brein erdoor wordt opgeslokt.

'Waar stond je precies?' vroeg hij.

'Bij de bushalte.'

Dat was niet gelogen, maar ook niet de hele waarheid. Het klopt dat ik er stond, maar eerder voorovergebogen dan rechtop, en niet vlak naast de bushalte, maar in de duiker ernaast. Een duiker is een soort dikke, betonnen buis, dus die blijft liggen waar hij ligt, zelfs als er een tornado uit de lucht komt vallen die me omhoog probeert te zuigen.

Had ik mam de waarheid verteld, dan was ze niet boos geweest, maar bezorgd. Iedereen was in die periode bezorgd om me. Alsof ze allemaal verwachtten dat ik zou doordraaien omdat mam en Stan nu getrouwd waren, terwijl ik alleen maar wilde dat iedereen me met rust liet.

Stan hield zijn hoofd schuin en dacht na. Je kon nog net geen radertjes achter zijn ogen zien draaien. Als ik me niet snel uit de voeten maakte, zou hij de puzzelstukjes in elkaar passen en me ontmaskeren.

'Kun je me naar school brengen?' vroeg ik aan mijn

moeder. Ze zuchtte. Ze werkt 's nachts als verloskundige, en hoorde eigenlijk al in bed te liggen.

‘Ik kan je wel een lift geven,’ bood Stan aan. ‘Ik moet toch vroeg naar kantoor vandaag.’

Mijn moeder glimlachte. ‘Dat zou geweldig zijn, schat. Dank je.’

‘Maar mam...’

‘Maddy. Je bent vast dankbaar dat Stan het voorstelt.’ Haar vuurspuwende ogen gaven me geen andere keus.

Mam wil altijd dat ik normaal doe tegen Stan. Ik hoef niet te doen alsof hij mijn echte vader is of zo, maar toch heb ik er een hekel aan als ze zo nadrukkelijk gaat praten, alsof we niet allemaal weten wat ze echt bedoelt. Aan de andere kant weet ik dat mijn moeder het belangrijk vindt dat we ‘met elkaar kunnen opschieten’ en ze zou niks liever willen dan dat Stan en ik vrienden worden.

‘Dank je, Stan,’ zei ik dus.

Hij glunderde alsof hij zojuist tot stiefvader van het jaar was uitgeroepen.

Ik was Stan op zich best dankbaar, maar zelfs omaatjes die op zondag naar de kerk tuffen rijden sneller. Oké, er bestaan inderdaad geen verkeersborden met een minimumsnelheid, maar er zijn grenzen. Stan komt uit New York, waar mensen niet eens een auto hebben. Grasmaaien of bladeren harken kan hij ook niet. Hij heeft zijn rijbewijs pas afgelopen zomer gehaald, omdat mam anders niet met hem wilde trouwen. In augustus zijn ze getrouwd, vlak voordat ik naar groep acht ging. Nu heet mijn moeder Sarah Wachowski in plaats van Sarah Gaines, maar ik ben

nog steeds Madison ‘Maddy’ Gaines. Stan heeft me niet geadopteerd of zo. Dat verwacht ik ook niet. Als het goed zit met iemand, is er een klik. Je past bij elkaar, als de twee helften van een plastic paasei. Stan is een goeie vent, maar ik weet zeker dat we nooit zo’n klik zullen hebben.

Mam spreidde haar armen en omhelsde me stevig. ‘Ik ga je missen vandaag.’

Ik sloot mijn ogen en snoof haar zoete vanillegeur op. Mijn moeder is groter dan ik, maar het scheelt niet veel. Haar lichaam is zacht en stevig en als ze haar wang boven op mijn hoofd legt, voel ik haar glimlachen. De laatste tijd was ze constant aan het glimlachen en ik wist dat dat door Stan kwam. Stan is lang en mager, en naast mijn moeder ziet hij er nog langer uit. Ze zegt dat ik op mijn vader lijk, met mijn supersluiske haar en spitse kin, en dat ik waarschijnlijk groter word dan zij, want mijn vader was ook lang.

Stan pakte zijn werklaptop en ik liep achter hem aan naar de garage, waar mijn hond Frankie lag te suffen op haar kussen. Ze sprong op zodra ze me zag, maar toen ik ‘zit’ zei plofte ze weer neer en kwispelde met haar zwarte staart. Mensen die beweren dat labradors de liefste honden ter wereld zijn, hebben gelijk.

In de auto controleerde Stan zijn spiegels en testte de rem. Hij zette de radio op een lokale zender en toeterde voor hij de auto in zijn achteruit zette en de garage uitreed. Toen hij bij het einde van de oprit kwam, draaide hij zijn raampje naar beneden en zette niet alleen zijn richtingaanwijzer aan maar stak ook zijn arm uit, de sukkel.

Ik liet mijn voorhoofd tegen het raampje rusten en keek naar de vertrouwde huizen en velden die voorbijflitsten. Voor mensen die erdoorheen rijden, is Summerfield niet meer dan een stukje snelweg, maar het is een fijne plek om te wonen, ook al hebben we meer koeien dan mensen. Er is altijd wel iemand met wie je een praatje kunt maken in de winkel, en af en toe is er een buurtbarbecue waarop een heel varken wordt geroosterd. Als je naar het ziekenhuis of de stomerij moet, ligt Greensboro op twintig minuten rijden. Alle kerken houden op zondag een eetfestijn waarop je evengoed welkom bent als je, zoals wij, nooit naar de kerk gaat. Het nadeel is wel dat iedereen alles van elkaar weet, en roddels verspreiden zich hier als een lopend vuurtje.

Toen we halverwege waren, begon er een nieuwe stem te praten op de radio: ‘... de jongen werd het laatst gezien toen hij gisterochtend omstreeks kwart voor acht de straat tegenover zijn school in Fayetteville overstak. Op dit moment is een misdrijf nog niet uitgesloten.’

De haartjes op mijn armen gingen meteen overeind staan.

Stan stak zijn hand al uit naar de radio om hem af te zetten, maar aarzelde.

‘De politie heeft een opsporingsbericht verspreid voor de elfjarige jongen, Billy Holcomb. Hij wordt beschreven als een witte jongen van ongeveer één meter veertig en achtendertig kilo, met bruin haar, blauwe ogen en een ronde moedervlek op zijn borst. Op het moment van zijn verdwijning droeg hij een wit t-shirt en een blauwe spij-

kerbroek. Wie meer informatie heeft over deze zaak wordt verzocht contact op te nemen met de plaatselijke politiediensten. Volgens de politie is er mogelijk sprake van ontvoering.'

Toen zette Stan de radio wel uit, waardoor het ongemakkelijk stil werd in de auto. Om de een of andere reden moest ik door de vermiste jongen aan pap denken. Alleen is mijn vader niet verdwenen.

Hij is dood.

Opeens drukte er een zwaar gewicht op mijn borst.

Dat gebeurt soms als ik aan mijn vader denk. Het is dan alsof mijn lichaam de gedachte niet aankan dat hij er niet meer is, hoewel hij al lang geleden is gestorven. Ik was acht toen hij stierf. Nu ben ik elf. Maar het gevoel van verlies verdwijnt nooit helemaal, soms komt het opeens weer terug, zoals een schreeuw nog lang kan nagalmen. Ik stuur hem af en toe nog berichtjes. Die komen natuurlijk niet aan, maar het helpt om ze te typen. Ik vertel hem over mijn dag, dat ik vastzit met een wiskundevraagstuk of dat ik helemaal gek word van Stan. Soms zeg ik gewoon 'Ik hou van je'. Hij stuurt nooit iets terug.

Ik voelde hoe Stan uit zijn ooghoeken naar me keek en wachtte tot ik iets over de vermiste jongen zou zeggen, maar ik bleef strak naar de weg uren terwijl ik mijn best deed om er niet uit te zien alsof ik doordraaide, hoewel er van alles door mijn hoofd ging. Wie liet zich nou pal voor zijn eigen schoolpoort ontvoeren? Iedereen kende het riedeltje over vreemden toch? Niet met ze praten. Geen snoep aannemen. En nooit, echt never nooit niet, in de

auto stappen bij iemand die je niet kent. Anders eindig je in het nieuws.

Of erger.

Ik slikte moeizaam, in een poging mijn droge keel te smeren.

‘Gaat het?’ vroeg Stan. Daar had je het weer. Die eeuwige bezorgdheid.

Ik knikte en mijn gezicht begon te gloeien.

‘Ze vinden hem vast,’ zei Stan. ‘Bij de meeste ontvoeringen blijkt het achteraf om een misverstand te gaan, niet om een echte kidnapping. Maar het is heel normaal dat je je zorgen maakt,’ zei hij snel. ‘Je moeder en ik willen alleen maar dat je gelukkig bent.’ Toen zweeg hij en zijn bleke wangen werden roze, zoals altijd als hij met me probeerde te praten.

Ik wil heus dat het klikt tussen mij en Stan. Maar we zijn gewoon te verschillend. Mam en ik eten havermout. Stan eet graag hardgekookte eieren. Wij doen onze schoenen uit bij de voordeur, maar Stan vergeet het altijd. Wij drinken volle melk. Hij magere. Het voelt alsof Stan een stukje is dat niet bij onze puzzel hoort. Hoe ik hem ook draai of keer, hij past gewoon niet.

Stan zat nog steeds naar me te kijken, dus glimlachte ik zwakjes om hem te laten zien dat alles in orde was.

Hij had gelijk. Die jongen moest toch ergens zijn.

Dingen verdwijnen niet zomaar. Ze bewegen, verstopten zich, stapelen zich op in je binnenste, maar ze moeten ergens heen.

Vijf minuten later reden we het parkeerterrein van

de school op, maar toen ik me omdraaide om het portier dicht te slaan, zwaaide Stan niet vrolijk naar me zoals gewoonlijk. Na een tijdje kreeg hij door dat ik stond te wachten en glimlachte hij, maar zijn ogen lachten niet mee. Hij maakte zich natuurlijk weer zorgen – of het ooit zou klikken tussen ons, of ons nieuwe gezin het zou redden, of hij een vreselijke fout had begaan toen hij mijn stiefvader werd. Stan deed graag alsof al zijn zorgen waren verdwenen op de dag dat hij met mijn moeder trouwde, maar ik zag ze in zijn ogen.

Ik zei het al, alles gaat ergens heen.

2

GEESTEN

Zes maanden later ging ik zelf ook ergens heen... naar een kerkhof. De voorjaarsvakantie was bijna voorbij en de narcissen stonden in bloei, maar het was buiten nog steeds koud. In maart kan het in North Carolina alle kanten op. De ene dag is het zesentwintig graden en de volgende dag vriest het. Het schooljaar was al over de helft, maar ik voelde me niet ouder dan aan het begin van groep acht. Dat is zoiets raars met opgroeien. Je voelt je een eeuwigheid precies hetzelfde, maar als je dan achteromkijkt is alles opeens anders. Je gaat met sprongen vooruit. Het is alsof je geteleporteerd wordt met een blinddoek om: je kunt pas zien waar je vandaan komt nadat je aangekomen bent.

Begraafplaatsen zijn meestal niet echt mijn ding, maar maandag begon de school weer en ik moest de allerlaat-

ste uitdaging nog afwerken van het lijstje dat Cress me had gegeven: een wrijfprent maken van een graf. Ik had haar ook een lijstje gegeven voor in Trinidad. De verliezer moest twee weken lang ijsjes kopen voor de ander, en ik ben echt gek op ijsjes. Dus daar had ik wel een bezoekje aan het kerkhof van de familie Roach voor over.

Het Roach-kerkhof is een supergeheime begraafplaats die weggestopt zit midden in mijn buurt. Ze zeggen dat hij van de familie is die hier woonde voordat White Oaks een echte woonwijk werd, met keurig zwart asfalt en straten met bomennamen. Het is niet meteen de plek waar je geheimen verwacht. Maar in North Carolina wemelt het van dit soort oude dingen. Vooral gebouwen. De oudste zijn de kromgetrokken houten huizen waarvan de helft van de planken ontbreekt, waardoor ze eruitzien als kaalgeplukte skeletten. Je weet nooit van tevoren wat je daarbinnen zult aantreffen, hoewel het antwoord meestal is: geesten.

De beroemdste geest van Greensboro is Lydia, het lifterspook. Op regenachtige nachten duikt ze op langs de weg en smeekt mensen om een lift, maar voordat ze op haar bestemming aankomen is ze alweer verdwenen. Ze zeggen dat Lydia terug naar huis probeert te gaan, maar er nooit zal arriveren, omdat ze lang geleden op die weg is gestorven.

Soms vraag ik me af waarom mijn vader niet is teruggekomen als geest. Of dat hij misschien wel is teruggekomen, maar dat ik het heb gemist. Ik weet niet of ik het fijn zou vinden als hij zomaar uit het niks voor me stond,

maar het zou in ieder geval betekenen dat hij me niet was vergeten, ook al joeg hij me de stuipen op het lijf om me dat te laten weten.

Ik ging met de fiets, want het kerkhof ligt aan de andere kant van de wijk. Het asfalt in onze buurt is glad en de straten zijn heuvelachtig, dus stond ik eerst rechtop op mijn trappers om kracht te zetten en vervolgens liet ik me met mijn voeten omhoog weer naar beneden rollen. Zodra ik het huis van de familie Jessup zag, ging ik langzamer fietsen en spiedde om me heen of een van hen in de buurt was. Het huis van de Jessups is echt enorm, met zo'n rond kasteeltorentje. Toevallig ligt het ook vlak naast het Roach-kerkhof. Ons huis is klein en ziet eruit als een driehoek boven op een vierkant, maar het is groot genoeg voor ons drieën, met een slaapkamer voor mij en een voor mijn moeder en Stan. Toch fantaseer ik soms over hoe het zou zijn om in een huis te wonen dat zo groot is dat je elke avond in een andere kamer kunt slapen.

Even voorbij het huis van de Jessups stapte ik af en legde mijn fiets in de greppel, zodat hij minder opviel. De Jessup-broers konden altijd opeens voor je neus staan, en de laatste keer dat ik Diesel had gezien – de grootste en rottigste van alle Jessups – had hij gedreigd dat hij mijn armen van mijn lijf zou trekken. Zo ging het nu tussen ons. Vroeger zwommen we elke zomer samen in de vijver achter zijn huis, maar door een territoriumoorlog waren

we nu aartsvijanden geworden. Diesel was ermee begonnen door entreegeld te vragen voor zijn vijver, en ik vocht terug door hem te bekogelen met bolsters zodra hij een stap in ons stuk straat durfde te zetten. Nu zegt Diesel dat niemand – en vooral ik niet – de vijver mag gebruiken zonder zijn uitdrukkelijke toestemming, wat het zoveelste bewijs is van zijn rottigheid.

Ik sloop langs de rand van hun stuk grond tot ik bij de plek kwam waar het bos een beetje wilder werd, vol doornen en braamstruiken. Daar tussen de bomen stond de oude stacaravan van de familie Jessup. Ik glipte erlangs en ging langzamer lopen, terwijl ik rondkeek of ik ergens een zerk kon ontdekken. Je ziet ze niet meteen. Het zijn geen grote grafstenen, zoals op een echt kerkhof. Eerder verweerde brokken graniet. De eerste keer dat ik ze zag, dacht ik dat er monstertanden tussen de bladeren omhoogstaken. Op de meeste staat niets meer, maar op sommige kun je nog een naam en jaartal lezen, als je het aandurft om de blaadjes weg te vegen.

Gelukkig was de grond nog niet overwoekerd. Zodra de varens begonnen te groeien, kon je de grafstenen namelijk onmogelijk terugvinden. Hier en daar richtten jonge sassafrasboompjes hun nieuwe blaadjes naar de zon. Een sassafrasboom heeft drie soorten bladeren: er zijn er die ovaal zijn, wantvormig en drieledig, en ze ruiken allemaal naar verse sinaasappels als je ze tussen je vingers wrijft. Dat heeft mijn vader me geleerd. Mijn oog viel op een grijsgroene grafsteen die tussen de bladeren uitstak. Ik haalde een gevouwen vel papier tevoorschijn. Nu hoefde ik er alleen

snel even over te kleuren en dan kon ik de laatste opdracht van mijn lijstje afvinken. Cress was ook bijna klaar met haar lijstje, maar ik geloofde nooit dat ze het lievelingsshirt van haar zus zou durven stelen. En als ze dat niet deed, zou Cress twee weken lang ijsjes moeten kopen voor mij.

Ik pakte een mooie lange stok en porde ermee tussen de bladeren om te zien of er nergens kuilen zaten, voordat ik knielde om de smurrie van de grafsteen te schrappen. Vervolgens drukte ik het vel papier tegen de steen en kleurde er met mijn waskrijt overheen. Ik was bijna klaar, toen er iets bewoog bij de stacaravan. Ik zag het vanuit mijn ooghoek, in dat deel van je gezichtsveld waar je niet zeker weet of wat je ziet echt is of niet.

Ik propte het blaadje snel in mijn zak en hield mijn stok in de aanslag.

Mijn eerste gedachte was dat het Nachtspook eindelijk had besloten om zich te laten zien. Diesel en ik hadden toen we klein waren een verhaal verzonnen over een geest die rondwaart op de geheime begraafplaats. We noemden hem het Nachtspook en fantaseerden dat hij boos was omdat de liefde van zijn leven was omgekomen bij een koorddansongeluk op de kermis. Oké, we waren in die tijd nogal geobsedeerd door acrobaten, maar het leverde best een eng verhaal op.

Mijn tweede gedachte was dat Diesel Jessup mijn armen van mijn lijf kwam trekken. Hij of zijn jongere broertjes, Devin en Donny. Devin was zo rond als een aardappel en Donny's gezicht zat altijd onder de vieze veggen. Niet dat er iets mis is met een beetje vuil.

De Jessup-broers doen graag alsof de begraafplaats van hen is, maar de grond is van niemand. Hij ligt er gewoon, verstopt achter de huizen eromheen. Pap zei altijd dat het een historische plek is. En historische plekken zijn van iedereen. Meneer Jessup was trouwens paps beste vriend. Na zijn dood stond hij altijd voor ons klaar, om allerlei klusjes te doen voor mijn moeder, om dingen te herstellen en zware meubels te verplaatsen en zo. Hij zegt dat we familie zijn. Hij zou me dus nooit weggagen.

Op dit moment wenste ik vooral dat ik Frankie had meegenomen. Het was behoorlijk lastig om te fietsen met haar riem aan je stuur, maar ze was echt de beste beschermhond. Vorige zomer had ze tijdens een boswandeling een slang van het pad gesnaaid en weggeslingerd. Volgens mam wilde ze ermee spelen, maar ik wist wel beter: Frankie beschermt me altijd.

‘Hallo?’ zei ik en ik baalde ervan dat mijn stem zo iel klonk.

Het zouden de Jessups wel zijn. De bomen waren kaal, op de beukenblaadjes na, die nog steeds als opgekrulde ijshoortjes aan de takken hingen. Door de enorme erkerramen aan de achterkant van hun huis hadden ze me makkelijk kunnen zien lopen.

‘Wie is daar?’ zei ik harder. ‘Kom tevoorschijn, lafaard!’
Het bleef stil in het bos.

Op dat moment zag ik iets geeks boven mij: een houtblok aan een touw. Het touw kwam tot op de grond en verdween tussen de bladeren. Ik zag niet waar het aan vastzat, maar het oude houtblok zag eruit alsof het elk mo-

ment uit de lucht kon vallen. Ik deed een stap naar achteren.

‘Dat zou ik niet doen als ik jou was,’ zei een stem ergens voor mij.

‘Diesel, ben jij dat?’

Vanachter de boom voor me dook een slungelachtige jongen op, als een geest uit een fles. Witblond haar, dunne armen, flaporen. Geen Jessup.

‘*Holy chips*,’ vloekte ik. ‘Wat doe jij hier?’

‘Dat zou ik aan jou moeten vragen,’ antwoordde hij met een sluwe, scheve grijns. Het was het soort lachje dat problemen voorspelde, net als de vage blauwe plek onder zijn linkeroog.

‘Ik dacht dat je het Nachtspook was.’

‘Wie?’

‘De geest die in dit bos woont. Hij treurt al honderd jaar om zijn verloren geliefde. En iedereen die zijn rust verstoort, gaat eraan.’

De jongen hield zijn hoofd schuin. ‘Echt? Ik heb hier nog geen geesten gezien.’ Hij dacht nu vast dat ik zo’n weirdo was die bang was voor geesten. En dat ben ik niet.

‘Laat ook maar.’ Ik deed weer een stap naar achteren. ‘Ik ging toch net weg.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je kunt maar beter blijven staan.’

Toen ik weer een stap achteruit zette, trapte ik ergens op. Nog voor ik naar mijn voeten kon kijken, viel het houtblok vanuit de bomen pijlsnel omlaag, terwijl er uit de bladeren op de grond een net van dik touw omhoog schoot,

waarin mijn benen bleven haken. Daar hing ik dan ondersteboven te bungelen, als een eekhoorn in een val.

‘Ik zei het toch.’ De jongen kwam dichterbij en stak zijn hand uit naar het net.

‘Blijf uit mijn buurt!’ riep ik. ‘Ik heb je hulp niet nodig.’

‘Zelf weten.’

Hij sloeg zijn magere armen over elkaar en leunde tegen een oude eik, terwijl ik spartelde als een vis op het droge om mijn schoenen los te krijgen uit dat rotnet. Uiteindelijk wist ik mijn benen te bevrijden, liet me op de grond zakken en krabbelde overeind. Mijn t-shirt en korte broek zaten onder de modder. Ik wierp hem een vernietigende blik toe. ‘Wie bouwt er nu een boobytrap op een kerkhof? Dat is gewoon belachelijk.’

Hij keek nijdig. ‘Ik heb mijn redenen.’

Het gezicht van de jongen kwam me bekend voor, maar ik kon het niet plaatsen. Voor hetzelfde geld was hij een seriemoordenaar. En ik kreeg de rillingen van zijn barbieblonde haar.

‘Ik ga nu weg,’ zei ik, langzaam en kalm. ‘Waag het niet me te volgen.’

Zijn gezicht verstrakte, terwijl ik achterwaarts wegliep.

Zodra ik bij de rand van het bosje kwam, draaide ik me om en zette het op een rennen. De jongen kwam niet achter me aan, maar de hele weg naar huis voelde ik zijn blik branden in mijn rug. Ik haastte me naar binnen en sloeg de deur met een klap dicht. Maar toen ik mijn ogen sloot zag ik hem nog steeds voor me.

Zijn rare, lichte haar.
Zijn magere armen.
Die lege blik in zijn ogen.
En toen herinnerde ik me Billy Holcomb.